

Lavinia Branîște

Rostogol merge acasă

Ilustrații de Andrei Măceșanu

1. O barză și misiunea ei

Zilele dinainte fuseseră însorite. În numai o săptămână cenușiul se preschimbase în verde, făpturile toate ieșiseră în drum ca să fie mângâiate pe cap de căldura soarelui. Până și din cele mai adânci vizuini ieșiseră toți la soare.

„Gata“, și-a zis toată lumea, întinzându-se și pocnindu-și oscioarele. „Gata cu lânzezeala, c-avem treabă.“

Și s-au pus pe treabă, numai că, de bine ce-a venit, după numai câteva zile, primăvara a fost luată pe sus de un vânt nesuferit care trăgea cu dinții să smulgă din pomi petalele abia desfăcute.

— Ei, bine măcar că nu-i frig, zise barza.

Doamna Flavia trecuse pe-acasă un pic, ca să-și mai tragă sufletul. Avea un cuib vechi și ponosit, pe o turlă de biserică. Rămurelele și paietele începuseră să curgă din el într-o parte, se străduia mereu să-l cârpească, dar nu mai avea putere și parcă nici răbdare.

Era bătrână.

Și locuia într-un sat de oameni bătrâni.

Era ultima misiune pe care o acceptase înainte să se pensioneze: să ducă bebeluși în cioc unei familii. Numai că de data asta o nimerise parcă cea mai grea misiune dintre toate, fiindcă era o familie de porci de la o mică fermă de peste deal și, cum porcilor le place să aibă

copii mulți, barza se trezi nevoită să le care în cioc nu unul, nu doi, ci unsprezece porcușori!

Reușise deja să ducă zece, rând pe rând, în zilele cu soare. Și acum, pe vântul ăsta nesuferit, îi rămăsese al unsprezecelea, pe care îl lăsase la urmă fiindcă era cel mai gras. Atârna cel mai greu și a tot evitat să-l ia, până n-a mai avut încotro.

„Ăsta și gata“, și-a zis ea obosită, uitându-se în jos, în bocceluța de pânză albă, din care purcelul scosese afară capul lui roz, cu păr alb, ca de moș. M-am săturat de ei de nu mai pot.

Dar după o clipă, uitându-se la el, zise:

— Dragul de tine...

Căci era totuși inimoasă.

În ultima vreme aștepta cu tot mai multă nerăbdare să iasă la pensie, să aibă tot timpul din lume numai pentru ea.

„Destul am muncit...“

Dacă ar mai fi ținut-o puterile, poate s-ar fi dus în țările calde, la copiii ei, care pleaseră și nu mai veniseră înapoi. „E mai bine acolo, la ce să mă mai întorc?“ ziceau ei. Iar ea rămăsese singură de ani buni, în satul ei de bătrâni, care veneau cu greu duminica la biserică, târșâindu-și picioarele, și care de fiecare dată se uitau în sus, pe turlă, să vadă dacă mai e acolo cuibul.

Porcușorul respira greu. Părea c-a adormit și că sforăie nițel – un pic sforăit, un pic scâncet, în dorul de frații lui și de mama pe care nici n-o cunoscuse încă.

Avusese mult de așteptat până să-i vină rândul. Barza se întreba dacă nu cumva până acum i s-a făcut și foame.

„Da, probabil că i s-a făcut destul de multă foame“, se gândi ea.

Îl scărpină pe cap cu ciocul, ca să-l liniștească, apoi îi trase pânza bocceluței peste frunte, ca să-l mai protejeze de vânt, astfel că micuțului îi rămăseseră afară numai râtul cu două nări.

„Ce îngrozitor să ai un bot ca ăsta“, se gândi barza, care atunci se uita pentru prima dată cu atenție la un porcușor, căci înainte, grăbită cum era, nu avusese timp de ei.

Îi era drag de puii pe care trebuia să-i ducă, dar și mai tare îi era drag de copiii ei adevărați, care acum erau departe și-și vedeau de ale lor și nu mai dădeau doi bani pe ce s-a mai ales de ea.

„Groaznic. Cum să bagi un bot ca ăsta în apă să prinzi pește cu el?“

Oricât de obosită ar fi fost, nu era vreme de pierdut, totuși. Trebuia să ajungă peste deal înainte de căderea întunericului.

Când era mai tânără, drumul ăsta era floare la ureche, odată cărase chiar și trei pisoai în aceeași bocceluță și ajunsese cu ei înainte de ora mesei de prânz.

Dar acum n-o mai țineau puterile, purcelul era gras, iar vântul nu dădea semne că s-ar potoli prea curând.

De la ziua asta nu-și dorea decât să se termine. Și apoi să se întoarcă pe turlă și să doarmă, păstrând cu grijă sub aripă hârtia pe care mama scroafă trebuia s-o iscălească și-n care se spunea că toți cei unsprezece au ajuns cu bine și că misiunea a fost îndeplinită. Un fel de confirmare de primire.

Era musai să aibă această hârtie iscălită, pentru ca Turnul de Control să-i aprobe retragerea cu acte în regulă.